

mini reportaža

DEDEK MRAZ ZDRAVIL RANE IN SRČKE

Pretekli teden je minil v znamenju dedka Mraza. Otroške oči so bile v teh dneh široko odprte in malce že utrujene. Ko smo hodili po šolah, da bi spoznali utrip praznovanja, pristnost in nepristnost doživetij, je bilo skoraj povsod enako. Skoraj pravim, ker je bilo tudi tepega in pristnega še veliko vmes. Pa smo se na klic po telefonu oglasili še na kirurškem oddelku za otroke v celjski bolnišnici. Tu smo osupnili, ker nas je čakalo presenečenje, da mu ni para. Osebe tega oddelka, primarij, glavna sestra, vzgojiteljica in vsi ostali so skupaj s pokretnimi bolniškimi pripravili pravo čudo iz pravljice. Zlasti pa smo bili osupli, ko smo videli, da otrokom ni prav nič hudo, če novoletne praznike preživijo v bolnici.

osteomyelitisom boluje, je rekla in pristavila, da je v bolnici zelo lepo in rada pride vsako leto, najraje tisti čas, ko jih obišče dedek Mraz. Na mizi so bile zgrajene stavbe iz legokock, nekaj otrok pri drugi mizi pa je metalo pika-robi. Robi je prenašal »avtomobil« iz enega konca na drugega in radovedno gledal v nas. Jožek, Rajko, Zdenko, že nekoliko večji fantje, pa so povedali, da so pomagali krasiti smrečico.

Za konec našega obiska nam je zacingljala še vrteči se mlin in že smo morali prekmalu zapustiti to prijetno okolje. Odšli smo s prepričanjem, da ljubezen in toplina hitreje celijo rane kot ne vem koliko obližev. Se trdneje pa smo bili si v svesti, da so otroci našli tu dom, ki je včasih toplejši kot njihov doma. To pa je uspelo samo kolektivno kirurškega oddelka za otroke, ki je v terapijo za male bolnike predpisalo tudi ljubezen. In ne samo predpisalo — z njo tudi zdravilo.

Zdenka Stopar

Pa ni čuda! Vrteči mlin, osvetljeni pravljčni grad, palčki s Sneguljčico, živali v gozdu — vse to je pričala praznično vzdušje, ki ga doma ne bi bilo. Zato ni čudno, da se je mali Gusti za praznovanje dedka Mraza vrnil nazaj v bolnico, čeprav je bil že zdrav in je odšel domov. Nekaj otrok pa, ki bi morali te dni domov, je še tudi ostalo v bolnici, da so v prijetnem pravljčnem okolju, obdani s toplino, ki jo marsikdaj niti doma nimajo, praznovali njihov, otroški praznik.

Male bolnike smo ob našem obisku zmotili v igri. Triletni Robi se je igral z »avtom«, v resnici pa je bil to vlak, Brigita, stara pet let, pa je prekladala kocke in gradila hišo. Ksenija nam je povedala pesmico, Helena, vsakoletni gost tega oddelka, pa nam je strokovno razložila svojo bolezen. Za

mali intervju

Vprašuje: Zdenka Stopar. Odgovarja: Jože Hlupič

V preteklem tednu je bilo po vseh šolah izredno živahno. Pripravljali so se na dedka Mraza in temu primerno je bilo tudi razpoloženje. Pa ne povsod enako. Ponekod se je že vse skupaj prevesilo v dolgočasno in golo navado. Otroci so bili utrujeni že od večjih praznovanj po različnih kolektivih, kjer sta zaposlena oče in mati, tako da je bilo marsikomu praznovanje v šoli že odveč. Čajanke so tako nekje uspеле, nekje pa ne.

Nas pa je pot zanesla na posebno šolo, kjer smo pričakovali še nekaj pristnega doživetja. Pa smo naleteli ne samo na to, kar smo pričakovali, ampak še na nekaj več. Doživeli smo pravljico in namesto Pepelke smo srečali desetletnega fantiča Jožeta Hlupiča, ki je prav te dni doživel tako preobrazbo kot Pepelka v starodavni pravljici. Dedek Mraz ga je s pomočjo trgovskega podjetja Moda preoblekel in namesto fantiča v ponošeni in preveliki obleki je pred nas stopil fant v modernih karirastih hlačah, novi kapi namesto prejšnje »ženske« in še lepši moderni bundici. Na nogah so se mu bleščali novi čevlji, izra rokovov bunde je pogledovala nova srajčka. Jožek ni in ni prišel do besede. V rokah je držal dvoje vreč in jih ni hotel izpustiti. In želel je čimprej priti domov, da se pokaže materi, ki takšnega vsega v novem ne bo spoznala. »Komaj sem ga zadržala, da mi je odgovoril na nekaj vprašanj.

»Jožek, si vedel, da pride dedek Mraz danes? Si ga pričakoval?

»K nam v razred ni prišel. Darila je pustil v pisarni, ker je bilo težko, da bi vse sam raznosil. V njegovem imenu je razdelila darila naša tovarišca.«

»Kaj si pa ti dobil?«
»Dva paketa. Notri pa je bilo: bunda, kapa, čevlji, hlače, pulover, perilo, pomaranče, veliko pomaranč.«

»Koliko otrok je pri vas doma?«

»Pet nas je. Imam še tri majhne bratce.«

»Kje pa dela tvoj oče?«
»Pri Lěpu v Celju, pa ne zasluži veliko.«

»Nisi pa še povedal, kam se ti tako muči?«

»Domov, v Škofjo vas k mami, pa avtobus mi bo ušel.«

»Kaj še želiš povedati? Bi se rad zahvalil?«

»Hvala lepa, za vse,« je zdrsnilo iz njegovih ust in obraz se mu je skremžil od ganotja. Malo manj kot taktat, ko je sprejemal paket in mu je klobasa, ki jo je prigrizoval, padla iz rok. Tokrat pa se je hitro zravnil in postavil v moško držo, zdaj, ko je bil ves nov in lep. Iz hlač so mu kukale pomaranče, on pa se je odpravil na avtobus in čimprej domov, da se pokaže materi v novi obleki.

Dedku Mrazu hvala lepa za resnično pravljico, kolektivno posebnost šole pa za pristno in nepotvrjeno vzdušje, ki so ga tako prisrčno pripravili za svoje otroke!

KMZ — LANI 28 NASTOPOV

Celjski komorni moški zbor je stopil v novo 1972. leto z naslednjo pevsko bilanco 1971: imel je 74 vaj, nastopov pa 28. Od tega 11 koncertov, sedemkrat pa je zapel pokojnikom v zadnje slovo. Naštudiral je sedem novih pesmi in posnel program za prvo gramofonsko ploščo.

Prvi prireditveni nastop letos bo 4. februarja v celjskem likovnem salonu na otvoritvi slikarske razstave v počastitev slovenskega kulturnega praznika. Za sam praznik pa bo imel koncert v Murski Soboti. Dvanajstega aprila bo koncert v Celju, 2. junija v Rogški Slatini, 14. oktobra pa se bo udeležil republiškega tekmovanja pevskih zborov v Mariboru. Gotovo pa je, da bomo zbor slišali še tu in tam tudi med navedenimi termini.

NOVOLETNA OBNDARITEV

Tudi lani je krajevna skupnost Center — Celje najmlajšim in socialno šibkim občanom posvetila vso pozornost. Z drugimi krajevnimi organizacijami mesta in bližnje okolice so obdarili malo pred Novim letom najpotrebnejše občane. Vsak izmed njih je dobil 60 novih dinarjev in si z njimi kupil, kar si je pač najbolj želel.

Na svoje varovance ni pozabila tudi socialna komisija, saj jim je poleg novoletne čestitke priložila še 50 novih dinarjev novoletne pomoči.

Tik pred Novim letom pa so bili prijetno presenečeni najmlajši občani. V sredo so se srečali v Narednem domu z dedkom Mrazom, ki ni pozabil nanje. Obdaril je 350 malčkov. Razen nenehnih gledaliških predstav za otroke je bila to edina priložnost razvedriti otroški svet.

MIKROEKONOMIKA

Celjska delavska univerza se je pridružila skupini slovenskih delavskih univerz, ki bodo skupaj z RTV Ljubljana pripravile koordinirano vzgojno izobraževalno obliko usposabljanja o mikroekonomiki. V sodelovanju RTV Ljubljana bo delavska univerza v Celju organizirala za gledalce teh oddaj razprave o njihovi vsebini in problematiki. Zaradi večje ekonomičnosti bodo razprave za dve oddaji skupaj. Ob koncu bodo izvedli še posebno anketo.

Delavska univerza bo organizirala razprave o teh oddajah glede na število prijav v posameznih delovnih organizacijah pa tudi drugod.

V celoti bo trinajst oddaj. Prva je bila že v torek, 4. januarja. V njih bodo skušali gledalcu približati tisto, kar se skriva za grafikoni, diagrami, shemami in statističnimi prikazi.

UČNI USPEHI

Od skupnega števila učencev gimnazij na celjskem območju — 1.366, od tega je 895 žensk, je v lanskem šolskem letu izdelalo 1.209 učencev, izdelalo pa jih ni 157. V občini Celje pa je izdelalo od skupnega števila 1.138 le 1.016 učencev. Osip je bil procentualno na vseh šolah približno enak, največji je bil na velenjski gimnaziji. Tu od 193 vpisanih dijakov ni izdelalo v lanskem letu šole 35 dijakov.

VOZAČI V SREDNJIH ŠOLAH

V celjsko gimnazijo se od 851 učencev vozi v šolo 461 ali izraženo v procentih 54,2 odst. V pedagoško gimnazijo se vozi 188 dijakov ali 65,5%. V ekonomski šolski center se vozi 270 dijakov in dijakinj ali 64,2%, v tehniško srednjo šolo pa 270 dijakov ali 55,8%.

Če bi s temi podatki nadaljevali, bi prišli do rezultata, da se v 4-letne srednje šole vozi dnevno 1.350 dijakov in dijakinj, torej 56,7% vseh učencev. Ti podatki veljajo za lansko šolsko leto.

118 SOCIALNIH PODPIRANCEV

Lani je bilo za območje konjske občine zabeleženih 118 socialnih podpirancev, od tega je bilo 28 moških in 90 žensk. Vzrok za tako velike razlike med enim in drugim spolom razlagajo tako, da v predvojni dobi ni bilo toliko žena zaposlenih ali pa so se zaposlovala le s priložnostnim delom, niso pa si pridobile nobenih pravic. V navadi so bili viničarski odnosi in

PREDVSEM OBRAMBNA VZGOJA

Zadnje nedeljo v decembru je bila redna letna konferenca občinskega odbora združenja rezervnih vojaških starešin v Velenju. Ugotovili so, da je bilo delo vseh štirih komisij plodno. Največjo skrb pa so posvetili strokovnemu izpopolnjevanju članov ter obrambni vzgoji prebivalcev. Vsakoletno testiranje je pokazalo lepe rezultate. Udeležba na zadnjem je bila 94 odstotna. Uspehi pa so nihali med prav dobro in odlično oceno.

Ko so sprejeli delovni načrt, so za novega predsednika občinskega odbora ZRVS izvolili Cirila Grebenska.

SPREMEMBA V »KAJUHU«

Moški pevski zbor Kajuh iz Velenja ima dolgoletno tradicijo ni vrsto izrednih uspehov. Zanje je dobil tudi občinski priznanje — Kajuhovo nagrado. Osemnajst let ga je vestno vodil Ludvik Glavnik, zdaj pa je to odgovornost zaradi šibkega zdravja prepustil tovarišu Francu.

Na občnem zboru so med drugim ugotovili, da bi mo

V glavi našega časnika je v letu 1971 vseh dvanajst mesecev pisalo, da je med ustanovitelji Novega tednika tudi žalska občina. Pisalo je pač zato, ker so tudi v Zalcu podpisali akt o ustanovitvi. Ob koncu leta, ko je naš

NAROČNIKI DELA SO NEZGODNO ZAVAROVANI
PRI ZAVAROVALNICI SAVA

TEHTNICE ZA MOSKVO

Te dni so celjski Libeli odpremili v Sovjetsko zvezo največjo pošiljko dozirnih elektronskih tehtnic. Osem vagonov je odpeljalo trideset tehtalnih sestavov — od tega 21 tehtnic nosilnosti 50 kg, 100 kg, 200 kg, 500 kg, 1000 kg in 2000 kg.

Celotna oprema služi za vgraditev v tovarno močnih krmil. Razvoj kmetijstva v Sovjetski zvezi zahteva novo tehnologijo in ravno celjske tehtnice so sestavni del tehnoloških objektov za pridobitev možnih krmil za živino. Skupaj s celjskimi tehnicami dostavljajo jugoslovanski proizvajalci še ostale proizvode. Toda v letošnji tovarni močnih krmil so ravno tehtnice in komandni pulti glavni elementi in po vrednosti zavzemajo 40 odstotkov celotne vrednosti. Zadnja pošiljka je vredna 1.750.000,00 din.

Libela pa je že znana na

širokem tržišču Sovjetske zveze. Ze tretje leto sodeluje na vseh kmetijskih sejmih v Moskvi in Kijevu. Sprva so poslali samo nekaj tehtnic in komandnih pultov. Druga pošiljka je že obsegala 10 kompletov, medtem ko je zadnja pošiljka največja. To pa ni konec sodelovanja med Libelo in kupci Sovjetske zveze. Pripravljajo se nove tehtalne naprave z daljinskim upravljanjem in ostalimi najnovejšimi dosežki na polju elektrone. Razvojni oddelek Libele, ki praznuje te dni desetletnico, je popolnoma upravljal svoj obstoj in po osvajanju domačega tržišča je Libela vse bolj znana izven meja naše dežele. Med drugimi so celjske dozirne elektronske tehtnice, vgrajene še v Bolgariji, Čehoslovaški, Poljski in Madžarski.

Poleg tega pa so celjske avtomatske namizne tehtnice,

kakor tudi tehtnice za široko potrošnico in najnovejši izdelek LIBELA MASER že znane sovjetskim potrošnikom. Če bo tudi tu dosežen poslovni uspeh in če bodo uspeli te tehtnice vključiti v medsebojno menjavo, bo imela celjska Libela v Sovjetski zvezi velikega poslovnega partnerja in novo široko tržišče. To pa si največja tovarna tehtnic v Jugoslaviji najbolj želi.

J. KUZMA

V VSAK DOM NOVI TEDNIK

Prejeli smo

OH, TI SPOMINI...

Marsikoga je sneg zadržal v topli sobici in tako tuja mene. Naenkrat se mi je zahotelo stopiti v preteklost, v zgodovino.

Vsi, ki poznajo šmarsko pokrajino, kraj Šmarje pri Jelšah, bodo dobro vedeli, da pelje mimo mlekarne malo znana rimska cesta skozi zaselek Korpule naravnost v vasico Brecljevo, kjer živim in kjer tudi tole pišem. Brecljevo je zgodovinska vas. Marsikateri romar, ki je prišel v veličastno cerkev sv. Roka nad Šmarjem, je lahko prečital zapis v cerkvi, ki pravi, da sta dva Ptujčana prinesla v vas Brecljevo kugo. V ta namen so menda zapovedali procesije.

Stari ljudje na Brecljevem so vedeli tudi povedati, da je sejmišče in pokopališče. To

bo najbrž res držalo, ker so pred mnogimi leti še našli okostja pri gradnji gospodarskih poslopaj. Zaradi tega mislijo vaščani naše vasice, da je tukaj res morala biti kuga.

Brecljevo je prijetna vasica, ki jo obkrožujejo sadovnjaki, vinogradi in povsod posejane njive in njivice. Zlasti spomladi in poleti je lepo. V tem kraju, ki je zame raj, si je zgradil svoje pribežališče, atelje, kot pravi umetnik Stane Jagodič, naše gore list in naš sosed, ki nam je vsem v ponos, saj si vsak rad ogleda njegove umetnine. Največ pa so njegove slike vredne zato, ker prikazujejo domačega človeka, njegova dni bomo v naši vasici nas, našo pokrajino, naše veselje pa tudi naše trpljenje

in žalost.

Ce že govorimo o Brecljevem, potem ne smem pozabiti na cerkvico sv. Tomaža. Vedno, kadar jo pogledam, sem žalostna, saj iz dneva v dan bolj propada. Mislim, da bi zavod za spomeniško varstvo moral reči pri tej stvari svojo besedo. Tudi ta cerkvica je zgodovinska.

In še cesta, ta nesrečna cesta. Slabo vzdrževana, luknjasta, ozka. Ko je nekoč prišel v našo vas naš poslanec, je samo zmajeval z glavo in tarnal. Naročil nam je, da moramo potrkati na prava vrata za posipavanje ceste z gromozom. Samo-rada bi vedela, kje so ta prava vrata, če sploh so?

Kljub vsemu je na Brecljevem lepo.

ANIKA STRASEK